

le imellem parterne, og hvor landene trækker sig ud, deriblandt Uganda.

Jens Hald Madsen (V):

Grunden til, at jeg spørger, og at jeg vil blive ved med at spørge, er jo, at jeg ikke får svar. Og det er, fordi ministeren åbenbart ikke kan svare.

Jeg prøver at tage et citat. Vi skal tage konkret stilling fra gang til gang. Det er ministeren også citeret for at have sagt. Ugandas regering har sagt til os, at de bruger 2 pct. af deres bruttonationalprodukt på militæret. Det er det samme som Danmark. Og så vidt vi kan se, overholder de det. Vil det sige, at hvis bare de holder sig til 2 pct. af bruttonationalproduktet, er det fuldstændig ligegyldigt, at de militærudgifter bliver brugt til at føre krig i Congo? Jeg går ikke ud fra, at Danmark bruger sit militær på at føre krig i Sverige. Det vil sige, at bare man i Uganda holder sig til 2 pct. af budgettet, er det fint med, at de har 9.000 soldater, der render rundt og overtræder menneskerettighederne i Congo.

Er det sådan, vi arbejder i den danske regering?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegeard):

Jeg er ked af, at vi skal have den her mekanistiske diskussion om, hvornår, hvor meget, hvor længe, hvordan, at vi ikke kan tage den indholdsmæssige diskussion i stedet for. Jeg tror, at hr. Jens Hald Madsen og jeg ser forskelligt på de her ting, at regeringen og hr. Jens Hald Madsen ser forskelligt på de her ting, og det må man jo acceptere.

Da vil jeg bare sige, at det, vi jo gør med vores bistand, er, at vi går ind i et meget langsigtet og robust samarbejde, og det er vigtigt, at vi også er til stede, når der opstår problemer, at vi ikke tror, at problemer løses sådan, som vi løser dem i Danmark – netop sådan stille og roligt over en kop kaffe – men at vi faktisk er rede til at fastholde vores samarbejde, og at vi vil presse på for at få en ordentlig dialog med de lande, vi er i.

Jeg tror, at der er en reel uoverensstemmelse her, og den kan vi nok ikke løse sådan på stående fod.

Jens Rohde (V):

Det vil jo så sige, at udenrigsministeren og udviklingsministeren ikke er helt enige om, hvornår der skal sanktioneres over for lande, der forbyder sig mod forskellige grundlæggende rettigheder.

Ministeren kalder den her diskussion mekanistisk. Jamen det er jo, fordi politikken fra regeringens side tilsyneladende er mekanistisk. Det er, som om det er fuldstændig lige meget, hvad man gør i det enkelte land, hvordan man opfører sig; bare der er et behov, skal vi selvfølgelig øse masser af milliarder ind i forskellige projekter.

Det gør det jo en smule vanskeligt for regeringen at tale med vægt, når den vil stille krav over for de enkelte lande.

Jeg bliver altså nødt til at spørge ministeren her i dag: Er det ikke korrekt, at ministeren i onsdags i spørgetiden i Folketinget sagde, at Uganda har legitime sikkerhedsinteresser i at have soldater i Congo, og hvordan vægter det så med, at man med autoritet beder Uganda om at trække sine soldater ud af Congo?

Ministeren for udviklingsbistand (Anita Bay Bundegeard):

Jeg vil gerne sige med henvisning til vores forrige diskussion, at det, jeg sagde, var, at FN's Sikkerhedsråd har fastslået, at det, der skal ske i Congo, er, at hvis de lande, som nu står i Congo, og som på en eller anden måde holder det hele i skak, trækker sig ud, skal der en FN-styrke ind. Og det er det, der måske ser ud til at kunne lykkes nu. Derfor synes jeg, at vi skal se positivt på, hvad det er, der sker i regionen.

Jeg vil gerne sige, at jeg forbeholder mig enhver ret til, hvis situationen udvikler sig, at gribe ind og også røre ved den danske bistand, og det skal vi være klar til at gøre.

Men jeg tror, at vi er inde i et metodespørgsmål her. Jeg tror ikke på den metode, som hr. Jens Hald Madsen og hr. Jens Rohde tror på, netop at lige så snart der er problemer, så lukker vi kassen i, og så går vi ud, og så spilder vi i øvrigt de penge, som vi har brugt i landet.

Jeg tror på, at vi i mange tilfælde opnår noget ved at blive der, ved at snakke med regeringerne, ved at holde en dialog i gang, og så i øvrigt at støtte de mennesker, det hele handler om. Det der dem, jeg synes hr. Jens Rohde og hr. Jens Hald Madsen glemmer i den situation.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Hermed er spørgetimen slut, idet hr. Hans Christian Schmidt har trukket sit spørgsmål tilbage.